

ПІДВИЩЕННЯ ПОДАТКІВ ВІД 1 ЛИСТОПАДА

Вашингтон, 31 жовтня. — Підвищення особисто-доходового податку і податку різно-родних виробів та продуктів входять в життя з дня 1 листопада, згідно з новим податковим законом з 1951 р., який досягає до 18 відсотків від платів і інших прибутків, тепер буде підвищений до 20 відсотків і його будуть вибирати вже при найбільшій виплаті заробітків, якщо офіційно покажуться, що при виплаті заробітків стягнули підприємці замало, то реїту мусить доплатити податковець при висланні річного податкового вказу перед або на 15 березня наступного року. Такий додатковий податок може сягати 12—12 відсотків більше ніж теперішній. Нові податки від продажу на деякі вироби увійдуть з 1 листопада, як нап. на домашнє устаткування, автомобілі й їх частини, спортивні вироби, фотографічні апарати, а теж від таких продуктів особистого вжитку, як алкогольні напінки, отже горілку, пиво, вино; далі від цигареток й газоліни до авт. — Ціни на авт. або інші подібні предмети не будуть підніжені, доки на

НОВИЙ ГОЛОВА ДЕМОКРАТИЧНОЇ ПАРТІЇ ПРОТИ „ПРОТЕКЦІЇ“

Вашингтон. — Френк Е. МекКінні, новообраний голова Краєвого Демократичного Комітету, приймаючи це почесне становище, заявив, що він не буде терпіти в своїй організації людей, які охочуть використувати свої впливи на урядовців для різних особистих користей. Його вибрали односторонньо після того, як дотеперішній голова Вільям М. Бойл заявив своє зречення з причини поганого здоров'я. Бойл звикся

К.І.О. ПРОТИ МІЖ-ЮНІЙНИХ СУПЕРЕЧОК

Нью-Йорк. — Щоб позбутися так званих „юридичних суперечок“, тобто суперечок між юніями про те, котра юнія має виконувати якусь працю. Всі члени Конгресу Індустріальних організацій ухвалили скласти між-юнійний контракт, який визнає такі суперечки за незаконні. Цей контракт може бути запропонований судам, якщо б до того дійшло. Суперечки мають бути вирішувані взаємним порозумінням, а якщо це не можна тог осягнути, тоді треба віднести до арбітражу, тобто до посередництва самої організації К.І.О., ухвалила якої обов'язкова для обох сторін.

У страйку докових робітників у Нью-Йорку дійшло до зменшення напруження між юніями, які взяли участь у страйку. Обидві сторони погодилися передати вирішення суперечки стейтовій службі посередництва, а тим часом мали б усі повернутися до роботи. Також помітно злагіднення непорозумін між власниками кораблів і юнією корабельних офіцерів, які хочуть вести дальші переговори за підвищення платів.

● Апеляційний суд потвердив присуд на чотирьох заведателів фонду поруки комітету, званого Конгресом Громадянських Прав. Вони відсиджують кару тюрем за відмову послухати судового наказу понести касові книжки до суду.

БРИТАНСЬКА КНЯЖКА ПАРА В ГОСТЯХ У СТОЛИЦІ

Вашингтон. — Наслідниця британського королівського престолу, княжна Єлизавета і її чоловік, князь Единбургу, приїхали з Канади літаком до столиці на 45-годинну гостину і їх привітав президент Труман.

В АМЕРИЦІ

● Канадцям українського роду. Іван Яресько, якийдує на посаду до провінційного парламенту провінції Онтаріо, з консервативно-послугою партії з округу Торонто-Белл-Ландс. Це діяльний член Комітету Українців Канади. Вибори відбулися 22 листопада.

● Цьогодня День Подяки припадає на 22 листопада тому, що листопад має п'ять четвергів, а не чотири. Конгресовий закон з 1941 р. змінив постанову закону в цій справі, кажучи що День Подяки має бути святковий четвергом, а не останнім четвергом листопада.

● Сімдесят мільйонів доларів призначено на будівельні роботи на оновлення перестарілих закладів в місті Нью-Йорку. Упродовж двох років має бути перебудовано шістьдесят акрів міських ґрунтів з 8,000 мешканцями.

● \$140,000 відшкодування від міста Нью-Йорку дістала вдова пані Марія Крофорд по смерті чоловіка й батька трьох дітей, вбитого по-милково поліцієюм п'ять років тому. Разом з відсотками вони дістануть \$168,000.

● Попередили крадіж \$600,000, призначених на виплату персоналу на летючому майдані Мичел Філд під Нью-Йорком. Крадіж готували самі службовики. Власничецький військ Джері Гаверд з Нью-Йорку, у стейті Конеттикан, повідомив про змову Федеральне Слідче Бюро.

ЛИВАН ПРИЛУЧУЄТЬСЯ ДО НАФТОВОГО КОНФЛІКТУ НА ОРІЄНТІ

Бейрут, Ливан. Ливанська Палата Депутатів прийняла вчора односторонню резолюцію, домагаючись від уряду, щоб він негайно почав заходи для перевірки своїх договорів з чужинними нафтовими компаніями. Підчас дискусії над резолюцією поодинокі депутати гостро критикували американську компанію транс-арабського нафтопроводу, закидаючи їй, що вона контрабандою постачає нафту Ізраїлеві та не затрудилося стільки ливанців, скільки вона зобов'язалася затрудивати. Нафтопровід Арабсько-Американської Нафтової Компанії, власником якої є Стендарт Ойл з Нью-Джерсі, Стендарт Ойл з Каліфорнії та Саконі Вакуум і Тексаска Компанія, — завідує найбільшим в світі нафтопроводом, який пливе нафта із Савдівської Арабії над Перською затокою через Йордан, Сирію і Ливан до Сідону на ливанському побережжі. Нафтопровід має 1,068 миль довжини і ним перепливає понад 300,000 барелок нафти щодня. Компанія, на підставі договору з Ливаном, ратифікованого ливанським парламентом в 1947 році, платить Ливанові річно 110,000 доларів за вживання його території для нафтопроводу, і додатково 70,000 за ливанську охорону того нафтопроводу. Минулого року компанія підписала доповнення до того договору, на підставі якого вона платити додатково по два центи за кожну тону нафти, навантажуваної на кораблі в Сідон, що приносить Ливанові дальших понад 300,000 доларів річно.

ДЕПАРТ. СТЕЙТУ СПОДІВАЄТЬСЯ УСУНУТИ НЕПОРОЗУМІННЯ МІЖ ІРАНОМ І АНГЛІЄЮ

Вашингтон. — Джеймс Вебб, діючий секретар стейту під час відсутності Діна Ачесона, який виїхав до Парижу, виявив оптимізм, коли згадував про нафтові непорозуміння між Іраном і Західними країнами, в першу чергу з Великобританією. На пресовій конференції він сказав, що розмови з прем'єром Ірану, Могамедом Мосадех дають надію на відновлення переговорів у справі нафти, а при цій нагоді дав зрозуміти, що він не може виявити більше подробиць в цій справі. З інших джерел відомо, що одно або два „нейтральні“ нафтові підприємства можуть виступити своїми знавцями на відновлення нафтових рафінерій в Абадані, уживаючи до цього англійських техніків для роботи. Америка домагається того, щоб звільнили іранську нафту можна було експлуатувати для потреб Західних країн, а американські урядовці думають, що це можливо.

ГАРИМАН ПЕРЕДБАЧАЄ НОВУ ДОПОМОГУ ДЛЯ БРИТАНІЇ

Вашингтон, 31 жовтня. — Голова Верховного Суду записав у В. Атерла Гаримана на становищі директора Агенції Взаємної Безпеки, саме в час, коли президент Труман підписав закон, який покладає до життя таку організацію з окремим директором для розподілу \$7,328,903,976 на фінансову й військову допомогу між закордонними державами. Гариман вибирається негайно до Лондону на конференцію з новим прем'єром Англії, Вінстоном Черчилем. На конференції з представниками преси Гариман дав зрозуміти, що Британія має дістати нову допомогу, щоб не допустити до дальшої інфляції в державі. Він сказав кореспондентам, що „все може змінитися з уваги на дійсність“. Такою дійсністю треба вважати британську інфляцію, яка викликає дефіцит у виплатах закордоном. Він заявив, що в Лондоні має зустрітися на конференції з міністром скарбу Річардом А. Ботлером і міністром закордонних справ Антоном Іденом.

ГРЕЦІЯ ПРИГАДУЄ БРИТАНІЇ СПРАВУ КИПРУ

Атени. Вчора на першій сесії нового грецького парламенту знову була видвинута справа Кипру, як один з прогресивних депутатів хотів знати, чому новий уряд прем'єра Пластираса не видвинув грецьких претенсій до того острова в своїй заяві про закордонну політику країни. Йому відповів міністер закордонних справ, заявляючи, що становище грецького уряду в тій справі „таке саме, як грецького народу“, отже грецький уряд не вважає, що Британія повинна передати що свою важливу середземноморську колонію Греції, але уряд свідомо не видає той справи тепер, щоб не комплікувати ще більше британського становища на Близькому Сході, вже й без того досить скомплікованого в Ірані, Єгипті та інших арабських країнах. Венізелос висловив надію, що цю справу можна буде мирно поладити у відповідному часі.

ВЖЕ ПОЯВИВСЯ КАЛЕНДАР УНС НА 1952 Р.

Адміністрація „Свободи“ повідомляє, що вже появилася і в продажу великий Календар-Альманах Українського Народного Союзу на 1952-й рік. В Календарі, крім календарної частини і зазначенням українських і американських церковних і національних свят, що тим разом поміщені при кімці книжки, є понад тридцять коротких статей, оповідань, споминок, віршів та загальних інформацій. Крім редакційних статей, в цьому Календарі надруковані праці загально-відомих авторів: С. Маланюка, І. Смоляка, В. Барки, К. Туркала, В. Січинського, д-ра Степана Барана, Яра Славутича, І. Кедрина, Р. Купчинського, Марії Струтинської, М. Островерха, д-ра І. Раківського, Л. Луцева, О. Тарнавського, В. Блавацького, І. Коринського, Б. Базилевича, М. Понеділка, І. Колосова, В. Орєнчука та інших. Календар надрукований на першому друку, в містечкій, ясен-синій окладці та має 160 сторін друку, з деякими ілюстраціями в тексті. — Ціна Календаря, не включаючи на великі копії друку, виносить, як і в попередніх роках, тільки по одному доларові за примірник. Замовляти можна безпосередньо в Адміністрації „Свободи“, або в місцевих Відділах УНСоюзу.

ЗРОБЛЕНО „ВЕЛИКИЙ КРОК ВПЕРЕД“ В СПРАВІ ПЕРЕМИР'Я В КОРЕЇ

КОМУНІСТИ ЗАПРОПОНУВАЛИ НОВУ ДЕМАРКАЦІЙНУ ЛІНІЮ, ЗБІДЖЕНУ ДО АЛІАНТСЬКОЇ

Токіо, 1 листопада. — Комуністична делегація на мирових переговорах в Панмунджом в Корей переломила вчора „мертву точку“, на якій були зупинилися відновлені переговори, — пропонуючи нову демаркаційну лінію через цілий півострів, тепер вже далеко більше зближену до аліантських вимог, ніж це було досі. Один з членів аліантської делегації заявив після наради, що на ній зроблено „великий крок вперед“ в напрямку до остаточного перемир'я. Запропонована комуністами нова демаркаційна лінія цим разом вже фактично базується на фронтній лінії, з малими тільки відхиленнями. Комуністи теж погодилися на встановлення широкі на чотири кілометри, по два з обох боків, „нічийні території“. В аліантських колах вважається, що ця остання комуністична пропозиція є найбільш реальний поступок з їхнього боку за всі часи переговорів та що вона усуває головну перешкоду в дотеперішніх нарадах. Досі комуністи ввесь час домагалися встановлення демаркаційної лінії на 38-мій паралелі й цю лінію в останньому були децю „амодифікували“ своє становище, але воно було далеко від задовільного. Щойно вчорашня пропозиція вказує на реальні можливості замиріння. Проте, для кінцевого порозуміння необхідно ще усунути цілий ряд менших перешкод, включно з „уточненням“ самої демаркаційної лінії. Аліантський представник вчора після наради заявив, що теж нова комуністична пропозиція ще не може бути „кінцевою розв'язкою демілітаризованої зони“. В комуністичному плані, наприклад, місто Каесонг, останнє більшість міст південно-арабської республіки перед 38-мою паралеллю та в якому недавно відбувалися мирові переговори, зазначене в комуністичному плані ще внутрішній комуністичній окупаційній зоні, хоча воно в ній ані не є, ані „не повинно бути“. З аліантського боку маєте теж великі застереження щодо оборонних можливостей запропонованої комуністами лінії й аліантські представники дали невдоволено до розуміння, що теж ця лінія буде неприйнятною для аліантського командування, яке далі обстоюватиме свою пропозицію, хоча й не виключається деякого компромісу. В кожному разі можливість договорення в Корей тепер вважається вже за цілком реальною.

„ПІАТРОВА ДІПЛОМАТІЯ“ В КОРЕЇ, аліантсько-комуністичні переговори в Панмунджом в справі перемир'я, вчора вчорашній і корисніший оберт, як комуністи запропонували нову демаркаційну лінію, цим разом вже дуже зближену до аліантських вимог. На фото: аліантський представник адмірал Бурке схилився, вклонив до шатра, в якому відбуваються переговори; за ним йдуть інші члени делегації: ген. Грей і голова аліантської делегації, адм. Тірнер Джой.

МАЙЖЕ ТИША НА ФРОНТІ В КОРЕЇ

Корейський фронт був вчора в найспокійніший час за всі часи війни. Хоча на поодиноких секторах фронту приходило до коротких перестрілок між аліантськими і комуністичними відділами, проте не заготовано жадної більшої акції ані жадної зміни в аліантських чи комуністичних позиціях. Погана погода аменчала майже наполовину теж акції аліантської авіації і тільки американські суперфортеці B-29 не зважали на непогоду та, керуючись радаром, виконали вночі одну з найбільших атак на ворожі військові об'єкти в заплілі. На самому фронті вчора не було чути вже навіть звичайної артилерійської перестрілки. — Спостерігачі вважають, що на такий стан могли вплинути й завантажені мирові переговори в Каесонг, вістка про які, виходило б, не дійшла ще до аліантських воєнних кораблів, що без будь-якої зміни продовжували звичайну облогу ворожих портів, бомбардуючи безупину ворожі портові споруди, довколишні шляхи постачання та скупчення ворожих військ.

НІМЦІ СТАВЛЯТЬСЯ КРИТИЧНО ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ АРМІЇ

Бонн, Німеччина. — Серед колишніх німецьких старшин, як теж серед самих аліантських, збільшується критичне наставлення до пропозицій творити багато-національностеву європейську армію, яку вважається знаменитою політичною концепцією, але слабкою під чисто військовим оглядом. Німецькі військові експерти добачують теж безліч організаційних труднощів і вони переконані, що заки така армія буде створена та приготована до акції, Європа могла б легко впасти жертвою агресії. Найкращою розв'язкою в цій справі вони вважають творення національних військових частин і підпорядкування їх головному командуванню ген. Айзенгавера. Теж в аліантських військових колах починає переважати думка, що найпростішою розв'язкою німецької участі в спільній обороні було б створення кількох дивізій окремих німецьких дивізій, командантом яких був би американський або англійський генерал, підпорядкований французькому генералові Жуенові, командантові сухопутних збройних сил в штабі ген. Аюзенгавера.

ПЕРША ПЕРЕМОГА КОНСЕРВАТИВІВ В НОВОМУ АНГЛІЙСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Лондон. — Після перемоги у виборах, консерватисти здобули вчора свою першу перемогу в парламенті, вибираючи більшістю 318 голосів, проти 250 опозиційних, свого кандидата на спікера Палати Громад. Під час виборів прийшло теж до першої гострої „вмисли думок“ між консервативними і лейбюристськими представниками. Ці останні, відступаючи від дотеперішньої традиції, були видвинули свого окремого кандидата на спікера. Спікером вибрано Вільяма Шеферда Моррісона, 58-літнього консерватиста, що займав вже багато високих урядових постів. Премієр Черчилль одночасно повідомив про дальші призначення на міністерські пости, які досі ще не були заповнені, включно із секретарем війни, яким найменовано ген. А. Г. Геда. Не зважаючи на суперечності під час виборів спікера Палати, після його вибору представники всіх партій заповнили йому свою підтримку в його відповідальній праці.

● Американська військова місія під проводом ген. Спрена, що в останньому переїздила можливість американських військових баз в Єгипті, закінчила свою працю та виїхала з Мадриду до Вашингтона. Близько вийшла дальній підкріплення для своїх збройних сил на Близькому Сході, в цьому теж чотири нові инициальники на скріпленні середземноморської флотії.

В. ГОМУЛКА ВІДПОВІДАТИМЕ ПЕРЕД КОМУНО-ПОЛЬСЬКИМ СУДОМ

Варшава. — Комуно-польський сойм рішив вчора передати під суд колишнього комуністичного заступника прем'єра Владислава Гомулку та двох інших визначних колись комуністичних діячів, закидаючи їм „небезпечну діяльність“ та „тітоїзм“. Соєм ухвалив резолюцію, відбираючи парламентарну недоторканість Гомулці та

ЮГОСЛАВІЯ СТАНЕ ПО БОЦІ ЗАХОДУ НА ВИПАДОК ВІЙНИ

Београд, Югославія. Маршал Тіто заявив вчора виразно і невдоволено, що Югославія, на випадок війни між Советським Союзом і аліантами, стоятиме по боці Заходу. Тіто сказав свою заяву на окремій пресовій конференції, в якій взяло участь понад сто американських, французьких, британських, італійських і югославських кореспондентів. При цьому він дав теж виразно до розуміння, що ця співпраця між Югославією і західними країнами в жадному разі не може базуватися на будь-якому відступленні теперішнього югославського режиму від його комуністичних принципів. Тіто твердить, що єдиним бажанням Югославії в закордонній політиці є зберегти свою незалежність та вдержувати приязні культурні і господарські, як теж політичні стосунки з іншими державами на базі її незалежності. Тіто не скривав переконання, що найбільшою теперішньою загрозою для світового миру він вважає Советський Союз та його імперіалістичну політику.

В СВІТІ

● З поінформованих офіційних іранських джерел повідомлено, що між захопленнями кількох днів тому тасманих документами комуністичної п'ятої колони знайдено готові плани комуністичного повстання в Ірані при допомозі Советського Союзу та советської армії.

● До голандської преси в Роттердамі приїхав перший в мирному часі контингент канадських військ в кількості 428 офіцерів і воїнів.

● Італійці засудили на довічне ув'язнення колишнього німецького ес-еса Федера за вбивство понад 1,000 цивільних італійців сім років тому.

● Комуністичний премієр Запотокий натякнув в парламенті, що його уряд не думає звільнити з ув'язнення американського кореспондента Огітса.

● Советський журнал „Новое Время“ гостро критикує американського посла в Москві, адмірала Аллена Кірса, за його неадекватний критичний для Советського Союзу виступ в Нью-Йорку.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
Ha рік	\$10 00	One year	\$10 00
Ha пів року	\$ 5 25	Six months	\$ 5 25
Ha три місяці	\$ 2 75	Three months	\$ 2 75
В Джерсі City 1 закордонно:		Foreign and Jersey City Rates:	
Ha рік	\$12 00	One year	\$12 00
Ha пів року	\$ 6 50	Six months	\$ 6 50
Ha три місяці	\$ 3 50	Three months	\$ 3 50

За кожен зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРЕЗИДЕНТ ДО РОБІТНИКІВ

Минулого тижня відбулася у Вашингтоні урочистість, яка кидас багато світла на робітничє питання у цій країні, в минулому і сучасному. Це пошановано пам'ять Семюела Гомперса, основника і першого президента Американської Федерації Праці (від 1881 до 1924, себто до самої смерті). Одну з площ столиці названо — Площею Гомперса, там, де в 1933 році поміщено статую в його пам'ять. В урочистості взяв участь сам президент Труман і з цього приводу виголосив промову політично-робітничого змісту. Як відомо, президент Труман завдячує свій вибір у величезній мірі організованому робітництву, себто в першу чергу Американській Федерації Праці, яка підтримувала його кандидатуру всіми засобами.

Немає двох думок, що коли президент промовляв на торжестві в пам'ять Гомперса, то цілком певно мав на увазі також і нові президентські вибори, що придуть за рік, можливо не так дуже дбаючи про свою власну особу, як про перемогу своєї партії. З цього боку треба глядіти на ту його критику, яка відносилася до „окремих інтересів“, що завжди стояли проти робітництва, яке змагається до поліпшення своєї долі. З тими „окремими інтересами“, як виходить з промови президента, доводиться йому і тепер боротися. Говорячи простою і ясною мовою виходить так, що Демократична партія, яка вже так довго при владі, дбала за робітника, зокрема за цього упослідженого, але інакше з Республіканською партією, якою кермують ті багаті, що дбають тільки про свої „окремі інтереси“. Президент Труман вправді цього так виразно не сказав і по імені партій не назвав, але кожний розумів, про що йдеться. Бо ж президент мало що не зарахував цілої робітничої програми Гомперса та його наступника, Вільяма Гріна, до програми демократичної адміністрації, стверджуючи, що вона майже повністю здійснена, бо що не вдалося здійснити, то це вина тих, що заступають „окремі інтереси“. Це вже виборча агітація загального значення у промові президента з те, що відноситься до самого робітничого руху в Америці, який вважється змаганням робітництва до людської справедливості. Такими він, підкреслив президент Труман, повинен надалі і залишитися. Гомперс говорив, що змагання до справедливості вимагає — боротьби. Це, казав президент, є добра філософія для трей-юніонного руху, а також і для політичних рухів.

Президент Труман обговорив загально поступ американського робітництва від часу Гомпера. Згадуючи за робітничі здобутки щодо заробітної платні, безробіття, соціального забезпечення і т. п., він визнав, що ще залишилися в Америці такі, що думають в першу чергу тільки про зиски, а заробітну платню, вважають за щось таке, що є додатком. Проте, заявив з притиском президент Труман, всі ми в Америці розуміємо, що як буде добре жити фермерові й робітникові, то всім нам буде добре. Президент дав признання робітничим копіям за боротьбу з комунізмом — „смертельним ворогом“ зорганізованого й вільного робітництва. „В Америці робітничої краще живеться, ніж жилося робітникові в цілій історії“, говорив президент, а, піднісши голову і споглядаючи на масу слухачів, додав ще таке: „Хай вам ніхто не торочить нічого іншого; не правда, якщо тільки така була колинебудь в світі“.

Очевидно, це останні було звернення до тих, що намагаються баламутити американське робітництво „робітничим раєм” у Соведах.

✶ П. Заларський

СЕРГІЙ ЄФРЕМОВ

(До 75-ліття з дня народження)

Українське письменство — це світоч, що освітляє й показує нам дорогу до найвищих ідеалів. Такі думки висловлює С. Єфремов в кінцевому розділі своєї прекрасної книжки, яку закінчує такими словами, повними непохитної віри в краще майбутнє свого поневоленого народу: «Це визначає не тільки національну, а разом і світову роль українського письменства й те місце, що — рано чи пізно — а повинно воно зайняти в історії світової культури».

«Історія українського письменства» С. Єфремова — це настільна книга кожного українця. Не тільки своїм глибоким зрістом, а ще й своїм надзвичайно цікавим і захоплюючим викладом, своєю в найвищій мірі досконалою мовою, досконало, барвистим, образним своїм невимушеним легким своїм невимушеним легким

ким стилем, своєю зовнішньою і внутрішньою величюю, красою книги С. Єфремова про українське письменство належить до найкращих зразків нашої наукової прози. Надаючи таку велику вагу рідному слову, С. Єфремов був найкращим знавцем української мови, він опанував і вичув найтонші й найінтимніші тонкощі її, він володів, як ніхто інший її тасмачинцями, її найціннішими скарбами, її дивиним чарами. Й найтоншими запахами, її найвищими естетичними якими. Довершеність і особливу досконалість мови писань С. Єфремова відзначив найвидатніший український мовознавець академик А. Ю. Крымський, рекомендуючи членам Української Академії Наук обрати С. Єфремова на дійсного члена УАН: „Коли б усі критичні статті, розвідки, рецензії і дрібні замітки Сергія Єф-

Злучені Держави і Ватикан

Президент Труман найменував ген. Марка В. Кларка американським амбасадором до Ватикану. Цей крок не має прецеденту та видався низку читачів, відповідь і розв'язка яких може становити новий неможливий пункт в закордонній політиці Злучених Держав. З цього найменування виникають запити: Чи матиме Ватикан тепер свою амбасаду у Вашингтоні? Чи Злучені Держави переговорюватимуть з Ватиканом договори установлення американсько - ватиканських стосунків? Чи можливо, щоб на підставі таких договорів Злучені Держави дозволили своїм католицьким священникам мати зв'язок з "закордонною державою"? Такі й подібні питання створили справжню проблему навколо останнього рішення президента Трумана й її намагатиметься розв'язати нова сесія Конгресу, якщо ця справа буде ще дійсно актуальною, в чому дехто сумнівається.

Призначення американського посла до Ватикану висунулося офіційно як тільки після призначення теперішньої священиці Католицької Церкви в св. і. Проте, ген. Кларк не може обійняти свого нового посту, адже до цього він не буде апробований Сенатом. До того окремий закон з 1870 року забороняє військовим особам займати будь-який офіційний цивільний пост і тільки Конгрес (обидві палати) має право ухвалити відповідний і н д и в і д у а льний рішення, як це вже було зроблено з призначенням ген. Маршалла на пост секретаря оборони.

Ще складніша справа з самим призначенням амбасадора до Ватикану, без різниці на те, хто цей пост мав би зайняти. Президент має право призначувати т зв. особистих амбасадорів і такого він вже мав у Ватикані. Але формальне призначення амбасадора на закордонно-політичній базі вимагає підтвердження більшістю голосів в Сенаті, а крім того обидві палати Конгресу мають ухвалити відповідний бюджет на утримання такої амбасаді, що є рівночасне з самою її апропагандою.

Якщо б ген Кларк діяв
потрібно апробувати Конгресу
годі він буде американським
амбасадором до найменшої
країни, з якою Америка вдер-
жувала б дипломатичні сто-
сунки. Ватикан має тільки
0,025 мешканців. Досі 43 кра-
їни мають дипломатичні сто-
сунки з Ватиканом, а з тог-
ільки 18 мають там своїх ам-
басадорів, а інші тільки пред-
ставників. Амбасадорів мають
у Ватикані тільки католицькі
країни, й ЗДА були б у цьому
випадку винятком. Протестант-
ські країни, як Британія і Го-
ландія, мають у Ватикані сво-
їх представників, а інші про-
тестантські країни, як Норве-
гія, Швеція і Данія, там вза-
галі не мають жадного пред-
ставництва.

Президент Рузвельт, а після нього теж президент Труман, як уже згадано, розв'язали справу американського представництва у Ватикані при допомозі „особистих амбасадорів”, що мали таку формальну рангу, але не мали її фактично, та не діставали платні.

Таким особистим амбасадором президентів ЗДА у Ватикані був зпродовж 10 років — від 1940 до 1950 — Майрон Тейлор. Ватикан зі свого боку має у Вашингтоні Палського делегата — а не амбасадора чи нунція. Палські нунції виконують звичайні дипломатичні функції та переговорюють безпосередньо з урядами країн, в яких вони перебувають.

Католицькі країни, що вдержують з Ватиканом звичайні дипломатичні стосунки, мають в більшості окремі договори з Апостольською Столицею, на підставі яких нормується становище Католицької церкви в тих країнах та католицьких священників. Навряд чи існує будь-яка можливість такого договору теж між Ватиканом і ЗЛА; договір мусів би мати апробату щонайменше двох третій голосів в Сенаті.

Рішення президента Трума-на відносно амбасадора до Ва-ткану викликало відразу ба-гато суперечностей в країні. Протестанти вважають, що президент своїм рішенням по-рушив принцип відділення держки від держави. Вони теж

Загальні збори членів ДОБ-РУС-у в Нью Йорку за участю численних гостей, заслухавши і обговоривши доповіді про поліційно-руйнівницьке панування більшовицької форми російського імперіалізму на Україні та провокаційні заходи російських біло-еміграційних груп констатувати так:

1. По другій світовій війні більшовицька Москва ще більше посиляла безоглядний курс на викорінення будь-яких форм українського національного відродження: шибениці в Києві, масові арешти, розстріли, заслання в північні й азійські простори СРСР, в тому й примусово та добровільно репатрійованих українців, розгромах західно-українських земель, з яких депортовано понад 25% населення, що більше посилення колгоспної кріпащини через так зване укрупнення колгоспів, розгром української культури, ще більш хижакська економічна експлуатація Моквою української колонії і тому подібні речі супроводжувались одверто - безоглядною примусовою русифікацією України та інших поневолених підросійських народів. На місцях знищених і вивезених українців Москва поселило переселенців із Росії. Великий 50-мільйоновий народ з його віковою культурою заповзлася Москва якнайкоріше стерти з лиця землі, з географічної карти світу, як вона вже зробила це з меншими і слабшими поневоленими народами — кримськими татарами, інгушами й чеченцями, кабардійцями й балкарцями, калмиками і німцями Поволжя.

2. Лихоманкові темпи цієї народовбивчої „роботи” червоної Москви пояснюється тим

відразу видвгають справу за
законної реєстрації католиць-
ких священників, як „агентів
чужої держави”, якщо б Аме-
рика мала призначити свого
амбасадора до Ватикану і тим
самим визнати католицький
світ як такий державою.

Америка у своїх початках вже мала дипломатичні стосунки з Ватиканом, але тоді Папа був фактичним володарем великої території. Ці зв'язки тривали приблизно 70 років і були перервані в 1868 р. Два роки раніше, під час конфлікту між Ватиканом та італійським королем, в Америці були серйозні пропозиції, щоб Папа встановив свою столицю в цій країні. Але конфлікт полагоджено, і Папа залишився у Ватикані. В 1868 році американсько-ватиканські стосунки перервано простим способом: Конгрес відкинув бюджет на утримання американського представництва у Ватикані.

Навколо нової пропозиції президента Трумана, який — до речі — сам є протестантом ведеться тесер в країні широкі полеміка. Рішення президент внісності не тільки в рямках закордонної політики, а й внутрішньої, головні зв'язної з недалекими виборами нового президента.

що Москва готується до нової загарбницької війни для встановлення свого тотального панування над усім світом. Знаючи з досвіду II-ої світової війни, що поневолені підсвідомості народи не хотять проливати кров за поневолювача і бажають йому лише повної поразки, Москва хоче наперед підрізати ті народи і зламати їхній революційний визвольний потенціал. Так робила Москва в роки перед другою світовою війною (голод і сжовський терор у 30-х роках), так робить вона й тепер. Під час другої світової війни, побачивши свою катастрофально швидко поразку, Москва масово випустила чутки про настання зм'якшення режиму по війні, про більшу національну волю, що тим скапітуловати на своїй користь масовий український спротив німецькому терору. Вона навіть дозволила вивезти ним насильно до Уфії українським письменникам писати патріотичні вірші про любов до України і робила інші тодішні подібні фальшиві заходи, які свідчать, з одного боку, про страх Москви перед Україною, а, з другого боку, про її підлихитрє і підступність. Сьогодні, поки ще нема загарбної війни, та гама Москва кинула тих самих письменників з тієї самі патріотичні українські вірші, які були написані в її ж таки наказом у критичній для Москви хвилину минулої війни. Сьогодні Москва винищує всіх тих, що боролися проти німців за національну визволення України. Одночасно не прикривав своє народолюбство запровадженням порядку й гімну Української РСР.

3. Всі ознаки і факти, що доходять закордон із СССР, показують, що цей новий

ступ Москві згуртовує український народ в єдину силу єдиного бажання, єдиного настрою. Ця інстинктивний вірх внутрішньо-національної єдності перекидається і на відносини між собою поневолені народів. Не даром сплітає кару на білорусів, азербайджан, туркмен, грузин та інших за те, що вони підтримували російську імперію.

нально-визвольний рух, вона була, с і буде тим могутнім яскравим світильником, що розганяє темряву московської неволі. Ця спадщина виховала покоління свідомих українців. Вона викликала не в одному юнака-гімназиста чи студента великий інтерес і любов до рідного письменства і тим визначила на все життя не тільки його світогляд, а й фак українського літературознавства. Ініціатори більшовицької репресії не в силі знищити того світла, тепла його численних праць. Зігріті великою любов'ю до Рідної України і наповнені особливим ароматом правдивого свідання-зілля, глибоко темпераментні і захоплюючі писання С. Сфримова ще довго будуть для гарячих відклик у серцях своїх читачів.

ють настрої українців, пере-
кладають на свої мови націона-
льно-патріотичні україн-
ські твори. Недарма за прояви
такої самодружби з боку укра-
їнців до інших поневолених
народів Москва б'є українців.
Але Москва не помічає, що пе-
реслідкуванням дружби поне-
волених народів вона розду-
ває визвольний священний
вогонь тієї дружби. Велика
ідея „Азійського Ренесансу“
як гасло протимосковського
єдиного визвольного і творчо-
го фронту народів підсовєтсь-
кої Євразії, — стає сьогодні
бойовим революційним клич-
ем і запрокумою дружби й
співпраці тих народів і просторів
після їх визволення з віко-
вої кормиги російського цен-
тралізму й імперіалізму.

4. Саме в той час особливо жалючого наступу й терору червоної Москви на поневолені підросійські народи аперше за всі 33 роки своєї еміграційної сплячки звернула свою увагу на національні питання російська еміграція. При цьому виявилось, що російська еміграція або явно (Мельгунов), або приховано (Керенський та ін.) схвалює і бере за основу своїх калькуляцій і надій російський протинаціональний терор у німнішній ССССР. Це здається наймовірним, але в суті речей — це, ніжаль так. Мельгунов висловив надію, що поки дійде до загальної війни з ССССР — більшевики вже закінчать процес уніфікації ССССР, тобто, іншими словами — закінчать знищення поневоленних націй. А „Соціалістический Вєстник“ писав, що можна в усьому обвинувачувати Сталіна, але одно треба за ним визнати — він не розчленитель російської імперії. Треба підкреслити, що такою обскуртантською мовою не говорить сам Сталін. Російська еміграція відстала у фразеології від російських правлячих більшевників щодо національного питання на пів століття. Мабуть саме тому вона на еміграції, а Сталін у Кремлі. Московський диктатор досконало знає силу національних історичних рухів в ССССР і тому він на словах і навів у програмах та конституціях записав майже все, чоготі народи владно вимагали й вимагають. Сьогодні в ССССР поневолені народи змагаються не за обіцянки й слова, не за юридичні права, а за здійснення словесно і юридично вже давно визнаних обіцянок, слів і юридичних формул. Тобто, за реальної свободи від російських поневоловачів. Московська еміграція проспала великий історичний переломовий період національних революцій, наслідком яких російська імперія уже не сміє появлятися на офіційних малах під своїм справжнім іменем, а тільки під гангстерським псевдом ССССР, яке одначе вже розшфрували народні маси і не навидять ще більше, як стару матишку — тюрму народів — Росію. Не заперечуючи більшевницької практики в національних справах і відстаючи від більшевників у національній фразеології, російська еміграція використала нагоду створення свого політичного центру не проти Кремля, а проти українського національно-визвольного фронту, звжваючи проти української еміграції таких саме виразів, як і НКВД та заливаючи свою пресу антиукраїнською пропагандою.

5. Найганебніша форма цього походу проти національно-визвольних сил — це спекуляція за допомогою американських приватних фондів і комітетів на темних шкурних елементах і організації розкладової п'ятої колонії — малоросійства, що вербується з елементів шкурних, зросійщених і підставлених з російського середовища, заперечуючи всім українським домашнім і емігрантським організаціям сили, право бути речниками українського народу, російська еміграція не соромиться називати себе речником не тільки всього російського, а й усіх неросійських народів ССРСР. Стара московська тактика обезголовлювання українського народу шляхом компромітації, фізичного винищення та інших форм „ураження“ української інтелігенції з різною однаковістю застосовується і червоною і білою Мос-

6. В цих умовах балачки деяких російських еміграційних груп про федералізм виглядають, як звичайне шарлатанство, значно цинічніше, ніж заяви червоної Москви про національну волю, суверенність та добровільний союз підсовєтських республік. Кожному хто

хоч трохи знаєш минулу й сучасну Росію, ясно, що в Росії ніколи не було справжніх федералістичних рухів, а там більше тривалих партій. Не значні винятки (деякі з декабристів, Герцен) лише підкреслюють загальне правило: федералізм глибоко чужий російській політичній mentalності, яку не можна уявити собі без централізму в його найгірших поліційних і бюрократичних та напасницьких формах. Деякі росіяни на словах визнають часом федералізм, але на ділі вони не можуть подолати в собі централістичних тенденцій ні на хвилину. От і тепер вони хотять нічого іншого як того, щоб поневолені Росією народи „федерувалися”. Із їхнім централізмом. Дякуємо за такий федералізм! Ми жде маємо його від Сталіна!

Українська політична думка, від часів Хмельницького, через Кирило-методіївців, Драгоманова, українських передреволюційних есерів і есдеків, через гетьманців 1918 р. і нарешті аж до українських ідейних комуністів — усе змалася за федералістичну перебудову підросійської Сходу? Царі і їх спадкоємці зрадили і потоптали переляксову угоду, знищили кирило - методіївців, під оплески навіть таких прогресивних росіян як Бєлінські, запыкували Драгоманова, засиляли і розстрілювали соціалістів (в тому й за уряду соціаліста Керенського), громіли гетьманців - федералістів, нарешті винищили до ног всіх українських федералістичних комуністів. Чи міг український народ пройти мимо такого страшного досвіду вікового українського федералістичного руху з російським тотальним централізмом усіх його маетей? Ясно, що не зміг і вкотре зробив свій остаточний висновок: лише нещадною силою великою революцією, супроти миренною боротьбою у святому союзі з іншими поневоленими народами розгромити ненависну вікову російську тюрму народів, утворити незалежні національні держави і тим раз і назавжди відучити росіян від їхнього антилюдського централізму, імперіалізму, вой, загарибництва і топтання волі інших народів. Це вже остаточний присуд історії і нема сили в світі, яка цей присуд могла б скасувати. Во де присуд Божий. Що ескорше зрозуміють цю логіку історії росіянни, то краще для них, для нас і для всіх вистражданих у віковій російській неволі народів Сходу, то ескорше запанують на тому Сході 'свобода і ладна Федералізм рівних і однаково самостійних, федералістів, такий, як його хоче вивторити сьогоднішній Західній Європа, завжди буде на наших свободобольних прапорах і вже ні один російський централіст та імперіаліст не матиме змоги ним спекулювати. Запорукою тому досвід вікового українського федералізму з Москвою, саме тому ми за самостійну Україну, за самостійну національну Росію, Грузію, Білорусь та всіх інших народів сходу держави. Во тільки вільні і рівноправні можуть федеруватися. А федеруваннє рабів — це просто тюрма. І ми ніколи не складемо зброї проти ненависного, російського імперіалізму й централізму, а їхніх п'ятиколонників —, 'презрених малоросію', отих червоних мануільських і білих бреховецьких, з огляду відкидаємо, як викидається нагнісний з ран, що їх зазнав наш прекрасний свободобольний народ у своїй великій історичній визвольній революції. Нема миру між перемір'я з червоним і білим імперіалізмом. Москва,

За єдиний фронт великого визвольного бою!

За мирне і вільне співжиття
після перемоги над напасни-
ком!

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УКРА
НСЬКОГО НАРОДНОГО
СОЮЗУ, А ТИМСАМИМ
СПІВВЛАСНИКАМИ 12-П'ЯТИ
МІЛЬЙОНОВОГО МАЛНА
ОРГАНІЗАЦІЇ

Миротворець

РОСІЙСЬКІ ЕМІГРАНТИ І УКРАЇНСЬКА
ВИЗВОЛЬНА СПРАВА ЗАКОРДОНОМ

Примари імперіалізму переслідують російську провідну верству

Коли уважно приглядатися до розвитку подій впродовж останніх місяців серед російської еміграції і коли порівняти російські плани, думки й концепції з тим, до чого прагне сьогодні Америка та за що борються поневолені в СРСР народи, то можна ствердити одне, дуже характеристичне явище. Формально, всі названі сили, отже і російська еміграція і еміграції поневолених народів в Америку та її західні союзники, знайшлися по цей бік залізної застави і своєю метою визнають боротьбу проти більшовицького Кремля. В час однак, коли захід, а зокрема поневолені народи СРСР та їх еміграції мобілізують себе на активну оборону чи боротьбу проти Кремля, російська еміграція, що формально знаходиться ніби то в цьому самому спільному фронті, свої найбільші зусилля спрямовує на забезпечення цілості російської імперії по укладу більшовизму, а саму боротьбу проти Сталіна допускає настільки, наскільки це має уможливити її зайняти його місце.

Це не є припадок, що зарізно у Фюссені, як і в Штутгарті, чи Мюнхені, як перше і основне питання дискусувалося російськими національними питання в СРСР. Це не є припадок, що питання це і далі не сходять зі сторінок російської преси. Тим не менше воно дивне. Бо треба було сподіватися, що в час, коли з великим пропагандним шумом і щедрими американськими фондами підняла російська еміграція антибільшовицький прапор, вона запрентувала світові певні конкретні плани й концепції боротьби проти кремлівської тирanii. Правда, у зв'язку з постановами т. зв. Ради Визволення Народів Росії, затворено чимало про певні технічні прийоми будучої акції, про потужні радіостанції, мільйонні тиражі листівок і звернень, брошур і т. д. Це однак при більшій американській фондах виглядає самозрозумілим.

Але, намісць, як мало почули ми про ці могутні ідеї й гасла, що мали б підняти проти російського більшовизму мільйони поневолених ним мас, як мало довідався світ від російської еміграції про нові, мобілізуючі маси політичні концепції, що поставили б перед винищуваними тоталітарною імперіалістичною системою народами перспективи справді вільного національного і соціального розвитку, і заставили б їх до боротьби! А тим, для кожного, навіть поверховно обізнаного з більшовицькою дійсністю якимсь є те, що для боротьби з тою системою треба великих ідей, передусім ідей національної і соціальної свободи, в які маси повірили б і були б готові за них боритися. Безперечно, для зрушення підсоветських мас для боротьби проти Сталіна треба ще й відповідної нагоди. Але така нагода була нап. в періоді минулої війни, а тим не менше маси дуже скоро опинилися в полоні більшовиків. Бо чим інакше, якщо не правильною політичною платформою, хочуть російські емігранти зловити Сталіна? Чейже власною військи в них немає. А армії західних народів, зокрема Америки також не схочуть кривавитися за російські інтереси.

В такій ситуації, якщо справді робити свою діяльність боротьби проти більшовизму реальним ділом, треба б російські еміграції назвати мобілізуючі кличі видивити. А чи їй це можливо? Хай на свідчення послужить нам те, що вона досі в тому напрямі зробила, тобто той ідейний зміст, що й вона для боротьби з більшовизмом видивила.

Правда, треба признати, що деякі із проповіданих тут російськими гасел (знищення колгоспів, індивідуальна свобода) є гаслами приємними для підсоветських мас, якщо очевидно, за словесними деклараціями стоять діла.

Але як стоїть справа зі свободою народів? Як відомо в сучасному СРСР в жахливий спосіб утілюються т. зв. союзні республіки. Ще ніколи не було, за весь час існування ро-

сійської імперії, з виником хіба періоду валування, так дуже не переслідувалася українська, білоруська, грузинська й інші національні ідеї, що майбутні ніколи досі так не шалів тих просторах до білоти розжарений російський великодержавний шовінізм. Від відомого тосту Сталіна з 1945 року на честь російського народу за його вірну підтримку більшовицького режиму (це стараються промовчати російські емігранти), наче за помахом магічної палочки, на всіх мовах СРСР величались все російське, несли пишуться розмови російської мови, і кажеться величати іншим народом. А вже якщо йде про приписування російському генію всіх винаходів модерної техніки, то претензії висунені російськими такі шорки, що справляють в гумор навіть найбільш відданих західних адептів російської імперії.

Ясно, що такий, офіційно в СРСР проповіданий російський націонал-шовінізм є серйозною небезпечкою для ідеї мирного співжиття народів. Бо від сталого повторювання передовості російської культури, тільки крок до ідеї передовості російської раси, до винищування на її користь інших народів, тощо. А до якої катастрофи може довести народи расизм, про це повчас нас приклад Гітлера.

Значить, побіч насильницької соціально-економічної системи визиску трудящих в СРСР, побіч диктатури і терору над одиначкою існує націонал-шовінізм і імперіалізм. В ім'я його винищується цілі народи, в ім'я його моральним і фізичним тортурам піддаються українські, грузинські, білоруські громадянські і культурні діячі, обвинувані в місцевому націоналізмі. Чи чув хтонебудь натовість в останніх роках про те, щоб за російський шовінізм обвинувачено когонебудь з російських письменників? Сосорі заборонено любити Україну, її культуру і її традицію, але російським письменникам дозволяється величати російську імперію, навіть якщо йде про імперію Іванів Грозних, Петрів і Катерин. Чи це зло зі становища ідеї співжиття народів і вимог міжнародного миру? Безперечно так. Чи без його усунення не може бути миру на сході Європи? Ясно, що бути не може.

Як же думають з огляд існуючим злом борються російські емігранти? Яку велику прогресивну ідею міжнародної співпраці і свободи народів вони видивляють, щоб до неї приєднати поневолені народи СРСР? Це виглядає на глум, але декларативно вони дають по-неволею народом менше як формально дав Сталін. Безпе-

речно, Сталін прикривав брехливою формою жорстокий зміст, але яка гарантія, що побоювання поневолених народів у відношенні до есентуальних практик російських демократів не є оправдані? Бо ось: Формально російська демократія на еміграції обіцяє народам самоозначення і плебісцити. На це треба сказати: Така пропозиція є безомісним намаганням відірвати від життя в СРСР еміграції завернути коло історії більше як на чверть сторіччя взад. А досвід показує, що такі реакційні спроби були завжди невдачі. Бо, хоч фірми союзних республік є рекламними вивісками, то тим не менше, як свідчать очевидці, ніхто сьогодні в Москві не думає про Україну як південь Росії, але як про окрему республіку. Очевидно, що так само думає український народ і так думають інші народи СРСР про свої союзні держави. Як же можна в такій ситуації супроти тих же народів висувати постулати, що є безсумнівною реакцією навіть в порівнянні з реакційною сталінською системою? Як можна переходити до порядку над більш як тридцятирічною боротьбою поневолених народів за їх власні держави, тобто за здійснення того, що їм загартовано в обов'язковій конституції? Як можна негувати історичні факти існування цілого ряду незалежних республік України, Грузії, чи Білорусі, думаючи послугувати якраз тими сталінсько-імперськими колонізаторськими елементами, отими ославленими „гаспадами тапкентцями“, що їх руку на собі пізнали до сходу всі поневолені народи. На що саме? А напевно не на те, щоб насаджувати в Україні демократію. Хіба що муральовського типу.

Вкінці: всі ці антинародні практики російської еміграції проповідують вже сьогодні, тобто, коли всі вони ще у різних Нью Йорках, Мюнхенах і Парижах, коли немає в них ще жодної влади. Якою тільки мовою вони не заговорили б, коли б одного дня вони засіли у Кремлі і почули б за собою всю силу відвоюваної імперії? І врешті найважливіше: Як можна з такою саме реакційною концепцією йти на повалення більшовизму?

Але, як видно, похмілля імперії притемнює можливість реальної оцінки фактів.

В КОЖНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ХАТІ ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ ЧАСОПИС „СВОБОДА“

ПРОПОРСЬКИЙ ОСЕРЕДОК МАТЕРІНОГО СОЮЗУ УКРАЇНОК

ПОЙДОМЛЕСЬ, ЦО В НЕДІЛЮ, 4-го ЛИСТОПАДА 1951

ЧЕРГОВІ ПИРІШ СХОДИНИ

ЖНОЦТВА ПРИСЯГАЄ Листопада-ним подіям. Початок у год. 3:30 по пол., у власній домівці, 208-210 Е. 6. вул. Увправа.

(Політичне платне огол.)

ВИБЕРІТЬ ПОНОВНО МАРУСЮ Е. БЕК

до МІСЬКОЇ РАДИ ДІТРОПТ Вибори

6. ЛИСТОПАДА

Українці та Українки! Майте право голосувати на 9-ох кандидатів. Голосуйте тільки на нашу українську кандидату Марусю Е. Бек.

Укр. Репрезентативний Комітет.

X 9 MARY E. BECK

3. ПОЖОВКЛИХ
ЛИСТКІВЩО ПИСАЛА „СВОБОДА“ 50 РОКІВ
ТОМУ?

10—24 жовтня, 1901 р.

УКРАЇНЦІ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ПОЛІТИЦІ

Українці це назавгал слабі політики. Це слідно найкраще в старім краю. Брак рішучості, свідомості своєї цілі, брак солідарності і угодовство—ось примети великої частини наших старокрасних політиків. Ті самі неостачі бачимо і в американських українців. Правда, нас тут небагато, а горожані такі зовсім незначне число, одначе й тут слідно старокрасні хибі, особливо хуриство. Політична робота спочиває на плечах кількох людей, а більшість наших людей голосує за матеріальні користи для себе. Деякі більше впливові люди дістають заплату за голоси в такий спосіб, що дістають дрібенькі уряди. Щоб направили лихо, треба людей освідлювати політично й організувати українські горожанські клуби. Такі клуби могли б з часом об'єднати себе в одно політичне тіло і мати вплив на вибори.

ВАЖНЕ ДЛЯ УКРАЇНЦІВ У КАНАДІ

З припорушення Митрополита Кир Андрея Шептицького і на безчисленні прохання канадійських українців я вже в дорозі до Канади і за два тижні надіюся побачити українців у Вінніпегу. Описля повідомлю українських поселенців по колоніях, коли до них приїду. Маю намір відвідати всі громади, полагати їхні духові потреби, а також постаратися душпастирів для них. — о. Василь Жолдак, гр. катол. священник.

ВІСТІ З ГРОМАД

У Мейфілд, Пенсильнія, збудували нову українську церкву і парафіяльний дім коло неї. Її образок поданий в „Свободі“. Благословення відбулося 20 жовтня. — До міста Мт. Кармел приїхав представник „Свободи“ Сава Чарнецький, почав ходити поміж українців для збирання передплати на газету та продавати українські книжки. — У Вінніпегу, в Канаді, засновано три братства: мужське, св. о. Миколая, жіноче св. Тройці і дівоче, ім. св. Ольги при церкві св. Володимира й Ольги. — Великий бал уладжує українська школа тапців в Оліфанті на 19 жовтня. — о. Григорій Кульчицький, український священник з Самбора в Галичині, приїхав до ЗДА. Він обняв парафію в Реймі, Па.

СТАВАЙТЕ ЧЛЕНАМИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, А ТИМ САМИМ І СПІВЛАСНИКАМИ ДВАНАДЦЯТИ МІЛЬОНОВОГО СОЮЗОВОГО МАЙНА!

УВАГА! РАЧЕСТЕР, Н. П.!

В НЕДІЛЮ, 4-го ЛИСТОПАДА 1951 Р.

— відбудеться —

15-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ

14 ВІД. УКР. САМОСТІННОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА В РАЧЕСТЕР, Н. П.

ПРОГРАМА СВЯТА: виступ хору, сольоспівні, декламації та привіт від організації. Промову виголосить п. Д. Івченко, голова О.З.Ж.т.и. Г. Галич, організаторка О.З.Ж.

На цей ювілей запрошуємо всі місцеві та околицькі організації та все місцеве укр. громадянство. По концерті забава з танцями. За Управу відділу Зол. Хреста: Параня Росоловська, голова; Марія Гойсак, секр.

УВАГА! ФІЛАДЕЛФІЯ! ОСІННІЙ БАЛЬ

— улаштується —

КУРСАНТИ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

В СУБОТУ, 17. ЛИСТОПАДА 1951 Р.

В САЛІ СВ. ВОЛОДИМИРА при 1938-40 GERMANTOWN AVE. Початок у годині 7:30 ввечері. Вступ \$1.00.

До танців буде пригравати: Оркестра Театру ВЛАВАЦЬКОГО. Всю дохід призначений на інвалідів в Європі. Просимо ласкаво всіх прийти на цю забаву де буде можна гарно забавитися, як також фінансово зможемо допомогти тим нещасним інвалідам, які не пожаліли віддати за нас всіх це, що їм було наймишше.

УКРАЇНЦІ НЬОАРКУ ТА ОКОЛИЦІ!

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ МІСТА НЬОАРКУ ТА ОКОЛИЦІ

запрошує все українське громадянство на

ВЕЛИКЕ ГРОМАДСЬКЕ ВІЧЕ

— яке відбудеться —

В НЕДІЛЮ, 4. ЛИСТОПАДА 1951

в годині 3-ій пополудні

в залі „УКР. ЦЕНТРАЛІ“, 180 William St., NEWARK, N. J.

Головним промовцем — п. Василь Мудрий, член Екз. Ради УКК. Alfred C. Clapp, State Senator, Dean & Professor in Law at Rutgers University, also Editor-in-Chief of the N. J. Law Journal.

Тема промови: Положення українського народу і завдання Українського Конгресового Комітету Америки.

Громадяни! Прийдіть масово на віче! Прийдіть усі! Хай не буде ніодної української родини з міста Ньюарку та околиці, що не взяла би участі в вічу! За спільну справу — всі враз, всі, як один!

УВАГА! — НЬО ЙОРК І ОКОЛИЦЯ!

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ, 10-ий ВІДІЛ В НЬО ЙОРКУ

запрошує Вп. Громадянство Нью Йорку і околиці на

ВЕЛИКИЙ ОСІННІЙ БАЛЬ

— що відбудеться —

В СУБОТУ, 3. ЛИСТОПАДА 1951

LENOX ASSEMBLY HALL, 252-254 East 2nd Street, NYC

До танців буде пригравати першорядна Оркестра.

Початок у годині 8:30. Вступ \$1.00.

Чистий дохід призначений на бібліотеку ім. С. Петлюри в Нью Йорку, яку організує 10-ий Віділ ОДВУ.

Забавовий Комітет.

В НЕДІЛЮ, 4. ЛИСТОПАДА 1951 Р.

о год. 2:30 попол.

НА ГРИЦІ WOODWARD OVAL

(Доїзд 14 Ст., Canarsie Line до Jefferson St., далі йти по Flushing Ave., до Woodward St.)

— відбудеться —

ФУТБОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

за мистецтво Національної Ліги

У.С.К. СІЧ — С.К. ВАРШАВА

(Елізабет) (Нью Йорк)

Це перші змагання на терені Нью Йорку нашого нового футбольного клубу. Господарем — С.С.Шановник Симпатиків футболу проситься прибути численно та підтримати українського новика в Нац. Лізі. Провід У.С.К. СІЧ.

Український Театр Опер и Балету в Америці

Директор: ДМИТРО ЧУТРО

„МАЗЕПА“

Опера в 3. діях. — Муз. П. Чайковського.

У виставі беруть участь визначні оперові співаки, симфонічна оркестра, хор та балет.

ВІВТОРОК,

6. ЛИСТОПАДА 1951

8:15 ввечір

CARNegie HALL,

NEW YORK, N. Y.

Квитки можна набути: N. Hawrylko, 34 E. 7th St., NYC; "Nash Bazaar", 77 E. 7th St.; "Hovetla" Book Store, 41 E. 7th St.

П'ЯТНИЦЯ,

9. ЛИСТОПАДА 1951

8:15 ввечір

ACADEMY of MUSIC,

PHILADELPHIA, PA.

Квитки можна набути: N. Hawrylko, 34 E. 7th St., NYC; "Nash Bazaar", 77 E. 7th St.; "Hovetla" Book Store, 41 E. 7th St.

Увага! Українці Нью Йорку, Брукліна, Бронксу, Асторії, Йонкерсу, Ньюарку, Джерзі Сіті Байону та цілої Метрополітальної Округи!

Закликаємо Вас на ВЕЛИКУ УКРАЇНСЬКУ

МАНІФЕСТАЦІЮ

За визволення України та проти російського і комуністичного імперіалізмів

В НЕДІЛЮ, 11. ЛИСТОПАДА 1951 Р. (SUNDAY, NOV. 11, — 2 p. m.)

в залі Мангеттен Сентер (Manhattan Center), 311 Вест 34. вулиця В НЬО ЙОРКУ

➔ Початок Маніфестації в год. 2-гій пополудні. ➔

Під час Маніфестації промовлятимуть визначні американські і українські представники.

ВСІ НА ВЕЛИКУ УКРАЇНСЬКУ МАНІФЕСТАЦІЮ 11-го ЛИСТОПАДА!

Український Все-Громадський Маніфест. Комітет.

